

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 26. lipnja 2013.

[Video](#)

Crkva je hram

Draga braćo i sestre, dobar dan,

danas se želim kratko osvrnuti na još jednu sliku koja nam pomaže pojasniti otajstvo Crkve: sliku hrama (usp. Drugi vatikanski koncil, Dogm. konst. Lumen gentium, 6).

Na što pomislimo kada čujemo riječ hram? Pomislimo na neku zgradu, na neku građevinu. Mnogi se, na poseban način, sjete povijesti izraelskog naroda opisane u Starome zavjetu. Veliki Salomonov hram u Jeruzalemu bio je mjesto susreta s Bogom u molitvi; u hramu je bio Kovčeg saveza, znak Božje prisutnosti usred naroda; a u Kovčegu su bile ploče zakona, mana i Aronov propupali štap: podsjetnik je to na činjenicu da je Bog bio uvijek prisutan u povijesti svoga naroda, pratio ga je na njegovu putu, vodio njegove korake. Hram doziva u pamet tu povijest: i mi kada idemo u hram moramo se sjetiti te povijesti, svaki od nas svoje povijesti, kako se Isus susreo sa mnom, kako je Isus kročio sa mnom, kako me Isus ljubi i blagoslivlja.

Ono što je predoznačeno u starom hramu, ostvareno je, snagom Duha Svetoga, u Crkvi: Crkva je "Božja kuća", mjesto njegove prisutnosti, gdje možemo naći i susresti Gospodina; Crkva je hram u kojem prebiva Duh Sveti koji je oživljava, vodi i podupire. Ako se zapitamo: gdje možemo susresti Boga? Gdje možemo ući u zajedništvo s njim po Kristu? Gdje možemo naći svjetlo Duha Svetoga koje prosvjetljuje naš život? Odgovor glasi: u Božjem narodu, među nama, koji smo Crkva. Tu susrećemo Isusa, Duha Svetoga i Oca.

Stari je hram bio ljudska rukotvorina: htjelo se "podići kuću" Bogu, da bi se imalo vidljivi znak njegove prisutnosti usred naroda. Utjelovljenjem Sina Božjeg, ispunjava se Natanovo proroštvo kralju Davidu (usp. 2 Sam 7, 1-29): nisu narod i kralj ti koji "podižu kuću Bogu", već sam Bog "gradi svoju kuću" da bi došao nastaniti se među nas, kao što piše sveti Ivan u svojem Evanđelju (usp. 1, 14). Krist je živi Očev hram, i sâm Krist gradi svoj "duhovni dom", Crkvu, sagrađenu ne od materijalnog kamenja, već od "živog kamenja" koje smo mi. Apostol Pavao govori kršćanima Efeza: vi ste "nazidani na temelju apostolâ i prorokâ, a zaglavni je kamen sam Krist Isus. U njemu je sva građevina povezana i raste u hram svet u Gospodinu. U njemu ste i vi ugrađeni u prebivalište Božje u Duhu" (Ef 2, 20-22). To je baš lijepo! Mi smo živo kamenje Božje građevine, duboko povezano s Kristom, koji je potporna stijena, kamen na kojem počiva čitavo zdanje i koji nas podupire. Što to znači? To znači da smo mi hram, mi smo živa Crkva, živi hram i kada smo zajedno među nama je i Duh Sveti, koji nam pomaže rasti kao Crkva. Mi nismo izolirani, već smo Božji narod: to je Crkva!

A Duh Sveti, svojim darovima, oblikuje različitost. To je važno: što čini Duh Sveti među nama? On oblikuje različitost koja je bogatstvo u Crkvi i stvara jedinstvo u svemu i među svima, tako da gradi jedan duhovni hram, u kojem ne prinosimo materijalne žrtve, nego sebe same, svoj život (usp. 1 Pt 2,4-5). Crkva nije splet stvari i interesâ, nego je hram Duha Svetoga, hram u kojem je Bog na djelu, hram u kojem je svaki od nas darom krštenja živi kamen. To nam kazuje kako nitko nije beskoristan u Crkvi i ako netko ponekad kaže drugome: 'Idi svojoj kući, ti si beskoristan', to nije istina, jer nitko nije beskoristan u Crkvi, svi smo potrebni za izgrađivanje toga hrama! Nitko nije sporedan. Nitko nije najvažniji u Crkvi, svi smo jednaki u Božjim očima. Netko bi od vas mogao reći: 'Čujte gospodine papa, pa vi niste jednaki s nama'. Dâ, ja sam kao jedan od vas, svi smo jednaki, svi smo braća! Nitko nije bezimen: svi tvorimo i gradimo Crkvu. To nas poziva također razmišljati o činjenici da ako nedostaje jedna opeka našega kršćanskoga života, Crkva biva uskraćena za dio svoje ljepote. Neki kažu: 'Ja s Crkvom nemam ništa', ali tako iskače opeka jednoga života iz tog lijepog hrama. Nitko ne može iz njega izaći, svi moramo donositi Crkvi svoj život, svoje srce, svoju ljubav, svoj duh, svoj rad: svi zajedno.

Želim dakle da se zapitamo: kako živimo svoju crkvenost, svoju pripadnost Crkvi? Jesmo li živo kamenje ili smo, tako reći, umorno, malaksalo, ravnodušno kamenje? Jeste li vidjeli kako je ružno vidjeti umornog, malaksalog, ravnodušnog kršćanina? Takav kršćanin nije dobar, kršćanin mora biti živahan, radostan što je kršćanin; mora živjeti tu ljepotu pripadnosti Božjem narodu koji je Crkva. Otvaramo li se djelovanju Duha Svetoga da bismo bili aktivni dio u našim zajednicama ili se pak zatvaramo u same sebe govoreći: 'previše sam zauzet, to nije moj zadatak'?

Neka nam Gospodin svima dadne svoju milost, svoju snagu, da možemo biti duboko sjedinjeni s Kristom, koji je kamen zaglavni, stup, potporna stijena našega života i čitavog života Crkve. Molimo da, nošeni njegovim Duhom, budemo uvijek živo kamenje njegove Crkve.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana